

KAPITOLA první

Znám jednoho ženatého muže se dvěma dětmi, který si před mnoha lety poblíž Denveru koupil motel o jednadvaceti pokojích, aby se stal voyeurem.

Za asistence své manželky vyřezal do stropu tuctu místností obdélníkové otvory o velikosti patnáct na pětatřicet centimetrů. Ty potom osadil lamelovými krytkami, které vypadaly jako hliníkové průduchy klimatizace. Ve skutečnosti ale fungovaly jako pozorovatelný, jimiž z podkroví, kde sám stál nebo klečel na podlaze pokryté tlustým kobercem, šmíroval hosty svého motelu. Pozoroval je celá desetiletí a vedl si deník, kam skoro denně zapisoval, co viděl a slyšel – a za celé ty roky nebyl ani jednou přistižen.

Poprvé jsem se o tomto člověku dozvěděl poté, co mi na mou adresu v New Yorku přišel rukou psaný doporučený dopis. Byl datován 7. ledna 1980 a chyběl na něm podpis. Začínal:

*Vážený pane Talese,
dozvěděl jsem se o vaší dlouho očekávané studii o sexu ve Spojených státech, která se má stát součástí vaší již brzy publikované*

knihy „Manželka bližního tvého“, a mám pocit, že bych vám k obsahu této nebo nějaké další knihy mohl přispět důležitými informacemi.

Budu konkrétnější: Jsem majitelem malého motelu o jednatřiceti pokojích na předměstí Denveru. Ten motel mi patří už patnáct let, a protože představuje střední třídu ubytování, stal se za tu dobu dočasným domovem lidí všeho druhu; dalo by se říct, že tudy prošel reprezentativní vzorek amerického obyvatelstva. Důvodem, proč jsem si motel pořizoval, byla snaha ukojit své voyeurské sklony a neodolatelný zájem o všechny roviny lidského života, společenské i sexuální, abych našel odpověď na prastarou otázku, jak se lidé chovají v soukromí své vlastní ložnice.

Abych toho dosáhl, zakoupil jsem tento motel, osobně jej spravoval a vypracoval si jednoduchou metodu, jak pozorovat a poslouchat vzájemnou komunikaci různých lidí, aniž by si kdo z nich vůbec uvědomil, že je sledován. Neudělal jsem to jako nějaký vyšinutý zvrhlík, ale čistě ze své bezbřehé zvědavosti. Pozoroval jsem hosty celých patnáct let a u většiny jedinců, které jsem sledoval, jsem si vedl přesné záznamy a sestavoval zajímavé statistiky, např. co se dělo, o čem se vedla řeč, charakteristiky jednotlivců, věk a tělesnou konstituci, region, ze kterého pocházeli, a také sexuální chování. Tito lidé pocházeli z různých společenských vrstev: Podnikatel, který svou sekretářku přes oběd vezme do motelu, jenž v tu chvíli slouží jako „hodinový hotel“; manželské páry, které po Spojených státech cestují sem a tam buď kvůli práci, anebo na dovolené; nesezdané páry, které spolu žijí jenom tak; manželky

podvádějící své manžely a naopak. Lesbismus, o němž jsem sepsal vlastní studii, protože nedaleko motelu se nachází vojenská nemocnice a občas se tu ubytovaly zdravotní sestry a vojačky, které tam pracovaly. Homosexualita, o kterou jsem se nezajímal, ale stejně jsem přiblížil, abych zjistil motivaci a postupy. Ve druhé polovině sedmdesátých let se objevila další sexuální úchylka, tak zvaný „skupinový sex“, jehož pozorování jsem se rovněž se zájmem věnoval.

Většina lidí by vše výše uvedené označila za sexuální úchylky, ale vzhledem k tomu, jak často se takovým praktikám oddává značná část obyvatelstva, měly by být překlasifikovány jako sexuální záliby. Kdyby sexuologové a lidé obecně mohli nahlédnout do soukromí ostatních lidí, vidět to vše v praxi a na vlastní oči a uvědomit si, jak velká část normálních lidí se těmito tak zvaným úchytkám oddává, okamžitě by změnili názor.

Viděl jsem většinu lidských emocí ve vší jejich komice i tragice. Po sexuální stránce jsem za těch patnáct let spatřil, zkoumal a studoval to nejlepší a z první ruky; nepředstíraný, nenacvičený, nestrojený sex mezi páry a většinu myslitelných sexuálních úchylek.

Hlavním důvodem, proč vám chci tyto důvěrné informace sdělit, je víra, že by mohly být hodnotné pro lidstvo obecně, pro výzkumníky na poli lidské sexuality pak obzvláště.

Kromě toho už dlouho cítím potřebu svůj příběh vypovědět, ale postrádám k tomu potřebný talent a příliš se bojím odhalení. Doufám, že tento zdroj informací by pro vás mohl být přínosný, že by mohl poskytnout další, nový úhel pohledu pro

vaši knihu nebo další plánované knihy. Pokud byste pro mě poznatky nenašel využití, snad byste mě mohl spojit s někým, kdo by je dokázal využít. Pokud máte zájem o další informace, nebo pokud byste se chtěl osobně seznámit s mým motelem, prosím, napište mi na níže uvedenou adresu, případně mi sdělte, jak vás mohu kontaktovat. V současnosti s ohledem na své podnikatelské zájmy nemohu odhalit svou identitu, ale odhalím ji, pokud mi budete schopen zaručit, že s touto informací budete nakládat naprosto důvěrně.

Těším se na vaši odpověď.

S úctou,

majitel P. O. Boxu 31450

Aurora, Colorado

80041

Poté co jsem tento dopis obdržel, jsem ho nechal pár dnů uležet, protože jsem si nebyl jistý jak, anebo zda vůbec na něj odpovídat. Hluboce mě znepokojovalo, jak ten člověk narušoval důvěru svých zákazníků a pronikal do jejich soukromí. A jako autor literatury faktu, který si zakládá na tom, že ve svých článcích a knihách používá pravá jména skutečně žijících lidí, jsem hned věděl, že nebudu schopen přijmout jeho podmínku anonymity, ačkoli, jak sám psal, pro něj byla nezbytná. Aby se vyhnul trestu odnětí svobody a pravděpodobně i dalším žalobám, které by jej finančně zruinovaly, si sám pro sebe vyhrazoval soukromí, jež vlastním hostům upíral. Mohl by takový člověk být hodnověrným zdrojem informací?

Ale když jsem si znovu četl některé jeho rukou psané věty – „Neudělal jsem to jako nějaký vyšinutý zvrhlík, ale čistě ze své bezbřehé zvědavosti“ a „u většiny jedinců, které jsem sledoval, jsem si vedl přesné záznamy“ –, musel jsem uznat, že jeho výzkumné metody i motivy byly podobné těm mým v *Manželce bližního tvého*. Například jsem si vedl soukromé záznamy, když jsem v New Yorku pracoval jako manažer masážních salonů, nebo když jsem se vmínil mezi swingers v jihokaliifornské nudistické komunitě v Sandstone Retreat; v roce 1969 jsem svou knihu o New York Times, *Tvé je království i moc*, začínal slovy: „Většina novinářů je neúnavnými voyeury, kteří vidí bradavice na tváři světa, nedokonalosti lidí a míst.“ Jenže lidé, které jsem pozoroval a o kterých jsem psal já, mi k tomu dali svůj souhlas.

Když jsem roku 1980 obdržel tento dopis, bylo to šest měsíců před vydáním *Manželky bližního tvého*, ale už tehdy se o knize hodně hovořilo. V New York Times se 9. října 1979 psalo, že filmářská společnost United Artists už koupila práva na její filmové ztvárnění za 2,5 milionu dolarů, což překročilo dosavadní rekord *Čelistí* s 2,15 milionu.

Už dříve v sedmdesátých letech se úryvky z *Manželky bližního tvého* objevovaly v Esquire a později se o knize psalo v tucetech různých časopisů a novin. Především moje výzkumná metoda vzbuzovala pozornost novinářů – stát se správcem masážních salonů v New Yorku, porovnávat nabídku sexuálních služeb v malých a velkých městech napříč americkým Středozápadem, Jihozápadem a hlubokým Jihem, a také sbírat zkušenosti z první ruky v Sandstone Retreat, komunitě

swingers v Topananga Canyon u Los Angeles, kde jsem celé měsíce žil jako nudista. Jakmile kniha vyšla, vyletěla v Time-sech na vrchol žebříčku bestsellerů a vydržela tam devět týdnů v řadě. Za tu dobu se ve Státech i v zahraničí prodalo několik milionů výtisků.

Pokud šlo o to, zda je můj anonymní dopisovatel z Colorado dle jeho vlastních slov „vyšinutý zvrhlík“ (což evokovalo představu majitele Batesova motelu z Hitchcockova *Psycha* či vraždícího filmaře ze *Šmíráka* od Michaela Powella), anebo spíše neškodný člověk s „bezbřehou zvědavostí“ (jak jej v postavě fotografa upoutaného na invalidní vozík ztvárnil Jimmy Stewart v Hitchcockově *Okně do dvora*), anebo obyčejný chvastoun – to se dalo zjistit jedině tak, že přijmu jeho pozvání do Colorada a setkám se s ním osobně.

Vzhledem k tomu, že jsem se na konci měsíce chystal do Phoenixu, rozhodl jsem se poslat mu vzkaz se svým telefonním číslem a navrhl jsem, že se cestou zpátky do New Yorku zastavím a že se triadvacátého ledna ve čtyři odpoledne sejdeme u výdeje zavazadel na denverském letišti. O pár dní později mi na záznamníku nechal vzkaz, že tam bude – a také byl, vynořil se z davu čekajících lidí a přistoupil ke mně, když jsem se zastavil u pásu se zavazadly.

„Vítejte v Denveru,“ řekl, usmál se a levou rukou zvedl vytištěný e-mail, který jsem mu sám poslal. „Jmenuji se Gerald Foos.“

Můj první dojem byl takový, že tento přívětivý neznámý připomíná nejméně polovinu mužů, se kterými jsem v business třídě přiletěl.

Bylo mu kolem pětáctyřiceti, měl světlou pleť, oříškově hnědé oči, něco přes metr osmdesát a lehkou nadváhu. Světle hnědé vlněné sako měl rozepnuté a košili pod ním jako by kolem svého mohutného krku ani nemohl dopnout. Byl hladce oholený, pečlivě zastřížené tmavé vlasy si česal na stranu a z jeho očí, skrytých za brýlemi s tlustými rohovinovými obroučkami, vyzařovala přátelská, solidní povaha hodná majitele ubytovacího zařízení.

Potřásli jsme si rukou a vyměnili si pár zdvořilostních poznámek, zatímco já čekal na svá zavazadla. Potom jsem přijal jeho pozvání, abych se na několik dní stal hostem v jeho motelu.

„Ubytuju vás v jednom z pokojů, do kterých jako pozorovatel nemám přístup,“ řekl a bezstarostně se usmál.

„Fajn,“ souhlasil jsem. „Ale budu se k vám moct připojit, když budete pozorovat jiné hosty?“

„Ano,“ řekl. „Možná dnes večer. Ale až poté, co půjde spát Viola, moje tchyně. Manžel jí zemřel a teď u nás pracuje, ale bydlí v jednom z pokojů v bytě za naší kanceláří. Spolu s manželkou jsme si vždycky dávali záležet, abychom před ní naše tajemství utajili, a totéž samozřejmě platí i o našich dětech. Dveře na půdu, odkud se dá nahlížet do pokojů pro hosty, jsou vždycky zamčené a klíče máme jenom já a manželka. Jak jsem se zmínil už písemně, minimálně za posledních patnáct let nepojal žádný z našich hostů ani stín podezření, že byl pozorován.“

Potom z náprsní kapsy vytáhl poskládaný list papíru a podal mi ho. „Doufám, že vám nebude vadit tohle si pozorně

přečíst a podepsat,“ řekl. „Potom s vámi budu moct mluvit zcela otevřeně a nebudu mít ani ten nejmenší problém ukázat vám zázemí svého motelu.“

Byl to úhledně na stroji sepsaný jednostránkový dokument, ve kterém stálo, že ve svých textech nikdy neuvedu jeho pravé jméno a nijak nebudu veřejně spojovat jeho motel s informacemi, které jeho prostřednictvím získám, pokud mi k tomu nedá svůj výslovný souhlas. V podstatě se tam opakovaly tytéž podmínky, které si stanovil už ve svém úvodním dopise. Poté, co jsem si dokument přečetl, jsem ho podepsal. Co na tom záleželo? V duchu už jsem byl rozhodnutý, že za těchto podmínek o Geraldovi Foosovi psát nebudu. Přiletěl jsem do Denveru čistě proto, abych se setkal s tímto člověkem obdařeným „bezbřehou zvědavostí“ a ukojil svou vlastní zvědavost, pokud šlo o jeho osobu.

Když přijela moje zavazadla, trval na tom, že mi je ponese, a tak jsem ho následoval letištní halou na parkoviště a nakonec až k nablýskanému černému sedanu Cadillac. Uložil moje věci do kufru, mávl na mě, ať se posadím na sedadlo spolujezdce, a nastartoval. Mou pochvalnou poznámku na adresu vozu odbyl s tím, že má ještě nový Lincoln Continental Mark V, ale že si zakládá hlavně na svých třech starých Thunderbirdech – na kabrioletu z roku 1955 a dvou modelech s pevnou střechou z let 1956 a 1957. Ještě dodal, že jeho manželka Donna jezdí červeným sedanem Mercedes Benz 220S z roku 1957.

„S Donnou jsme se brali v roce 1960,“ řekl, když jsme opusťli parkoviště před letištěm a rozjeli se po dálnici směrem k motelu stojícímu ve městě Aurora, v širší metropolitní oblasti

kolem Denveru. „Chodili jsme s Donnou na stejnou střední školu, to bylo ve městečku jménem Ault asi sto kilometrů na sever odsud. Žije tam zhruba tisíc tři sta obyvatel, převážně zemědělci a rančeři.“ Jeho rodina byla původem z Německa a hospodařila na pětadesáti hektarech. Rodiče byli podle jeho vlastních slov pracovití, poctiví a laskaví lidé, kteří by pro něj udělali cokoli – „kromě toho, aby se mnou otevřeně mluvili o sexu“. Matka se každé ráno oblékala zavřená v šatně za ložnicí a ani u jednoho z nich nikdy nezaregistroval nejmenší projev jakéhokoli zájmu o sex. „A protože mě sex zajímal už od počátku dospívání – na farmě plné zvířat se člověk otázcí rozmnožování dost dobře nevyhne –, musel jsem pátrat mimo náš domov, abych se o intimním životě dozvěděl co nejvíc.“

Nemusel pátrat příliš daleko. Když jsme popojížděli v koloně na dálnici, líčil mi, že v jedné budově na rodinném statku, asi sedmdesát metrů od domu jeho rodičů, bydlela Katheryn, jedna z mladších sester jeho matky. Byla už vdaná, když ji začal pozorovat, nejspíš jí táhlo na třicet a podle jeho slov měla „velká prsa, štíhlou atletickou postavu a ohnivě rudé vlasy“. Často v noci chodila po domě nahá, přestože se tam svítilo a záclony nebyly zatažené, a on nakukoval dovnitř přes parapet „jako můra přitahovaná k plameni“. Ukrýval se tam třeba hodinu, tiše se díval a masturboval. „Vlastně jsem začal masturbovat kvůli ní.“

Pozoroval ji pět nebo šest let, aniž by ho při tom někdo přistihl. „Matka si párkrát všimla, jak se plížím ven z domu, a ptala se mě, kam mám takhle pozdě večer namířeno. Já ji vždycky odbyl nějakou výmluvou, jako že se jdu podívat na

naše psy, protože se mi zdálo, že jsem venku slyšel kojoty.“ A pak se přikradl k oknu tety Katheryn a doufal, že bude ve svém pokoji přecházet nebo posedávat nahá, třeba u toaletky, na které si občas vystavovala své miniaturní porcelánové panenky z Německa, nebo tam přebírala svou drahocennou sbírku náprstků, kterou si schovávala ve dřevěné vitrínce zavěšené na stěně ložnice.

„Někdy tam byl i její manžel, strýček Charlie, ale obvykle tvrdě spal. Hodně pil a já věděl, že ho jen tak něco neprobudí. Jednou jsem je viděl, jak spolu souložili, a hluboce mě to rozrušilo. Žárlil jsem. Říkal jsem si, že je přece *moje*. Znal jsem její tělo lépe než on. Vždycky jsem ho měl za hrubiána, který se k ní nechová tak, jak by měl. To já ji miloval.“

Dál jsem mlčky poslouchal, přestože mě upřímnost Geralda Foose udivovala. Znali jsme se sotva půl hodiny a on už se mi svěřoval se svými masturbačními fixacemi a začátky voyeurství. Jako novinář a dodavatel vlastní zvědavosti jsem si nevzpomínal, že bych se kdy setkal s někým, kdo by ode mě vyžadoval tak málo. Celé roky jsem si například získával důvěru vysoce postaveného mafiána Billa Bonanna, o kterém jsem napsal knihu *Cti otce svého*; měsíce jsem psal dopisy, scházel se s jeho advokátem, chodil s ním „mimo záznam“ na večere, až jsem si nakonec získal jeho důvěru, přesvědčil ho, aby porušil mafiánský zákon mlčení, a seznámil se s jeho manželkou a dětmi. Ale Gerald Foos nedával najevo žádné rozpaky. Sám od sebe mluvil, zatímco já, jeho k mlčenlivosti zavázaný důvěrník, jsem jenom seděl a poslouchal. Auto bylo jako jeho zpovědnice.

„Na střední škole jsem žádný sex neměl,“ pokračoval. „Ale tehdy ho měl málokdo. Jak jsem řekl, seznámil jsem se tam s Donnou, se svou budoucí manželkou, ale ještě jsme spolu nechodili. Byla o dva roky mladší než já; pilná, tichá a docela pěkná, ale já byl zakoukaný do jedné z roztleskávaček našeho ragbyového týmu. Byl jsem špičkový running back. Dva roky jsem s tou krasavicí doopravdy chodil, jmenovala se Barbara Whiteová. Její rodiče měli bistro na hlavní ulici. Žádný sex, jak už jsem říkal, ale často jsme se po škole líbali a muchlovali na předním sedadle mého Fordu pick-up z roku 1948. Jednou večer jsme takhle parkovali za vodárničkou na kraji města a já jí zkusil zout boty. Chtěl jsem vidět její nohy. Měla krásné ruce a štíhlé tělo – pořád na sobě měla stejnokroj roztleskávačky – a já si jenom chtěl prohlédnout a podržet její nohy. Nelíbilo se jí to. Když jsem na ni naléhal, naštvála se a vyskočila z auta. Pak si roztrhla řetízek, který nosila kolem krku, a mrskla po mně prstýnkem, který jsem jí dal.“

Domů jsem za ní nejel,“ dodal po chvilce. „Věděl jsem, že je konec. Další den za mnou ve škole přišla a chtěla mi něco říct, ale na tom nezáleželo. Ztratil jsem její důvěru. Nemohl jsem ji získat zpátky. Náš románek prostě skončil. Byl jsem smutný, zmatený a trochu otrávený. Blížil se konec školního roku a já byl v posledním ročníku. Potřeboval jsem někam vypadnout. O lidech jsem vůbec nic nevěděl. A tak jsem se dal k námořnictvu.“

Gerald Foos mi vyprávěl, že následující čtyři roky sloužil jako voják ve Středomoří a na Dálném východě. Za tu dobu absolvoval výcvik jako specialista na podvodní demolici a bě-

hem dnů volna na pevnině si rozšiřoval své sexuální obzory pod vedením dívek z barů. „Moje voyeuristické sklony ustoupily do pozadí,“ napsal mi později. „Při několika příležitostech jsem se znovu stal voyeuem, ale spíš jsem se během těch několika let snažil do každého sexuálního dobrodružství sám zapojit. Byla to pro mě doba učení a objevování a jako příslušník námořnictva jsem plně využíval cest po světě, abych toho poznal co nejvíce. Dva roky jsem strávil na palubě lodi, putoval od přístavu k přístavu a navštívil každý vykřičený dům od Středomoří až po Daleký východ. Bylo to skvělé, ale stejně jsem pořád hledal odpovědi a snažil se poznat komplexní otázku lidského soukromí. Cestou k absolutní spokojenosti se stala možnost pronikat do soukromí ostatních lidí, aniž by si toho byli vědomi.“

I nadále však masturboval při vzpomínkách na tetu Kathryn. „Zvlášť jeden obraz,“ dodal, „jak stojí nahá ve své ložnici a pohrává si s jednou ze svých porcelánových panenek, ten se mi vryl hluboko do paměti a nejspíš v ní zůstane navždy.“

Jeho poznámka mi připomněla notoricky známou scénu z filmu *Občan Kane*, ve které pan Bernstein (v podání Everetta Sloana) vzpomíná před novinářem: „Člověk si vzpomene na mnoho věcí, které by vám nepřípadly. Jako třeba já. Jednou v roce 1896 jsem plul přívozem do Jersey, a jak jsme vypluli, druhý přívoz zrovna přistával. Byla tam dívka, která čekala, až bude moct vystoupit. Na sobě měla bílé šaty a v ruce bílý slunečník. Viděl jsem ji jen na vteřinu. Ona mě neviděla vůbec, ale jsem si jist, že od té doby neuplynul jediný měsíc, kdy bych na tu dívku nepomyslel.“

Krátce před tím, než byl Gerald Foos roku 1958 ze služby u námořnictva propuštěn, si zajel na návštěvu k rodičům do Aultu a jeho matka jen tak mezi řečí prohodila, že nedávno potkala na hlavní ulici jednu z jeho spolužaček ze střední školy – Donnu Strongovou, která teď v Denveru studuje na zdravotní sestru. Gerald se s Donnou okamžitě spojil (jeho bývalá, rozteskávačka Barbara, byla tou dobou už vdaná) a brzy spolu začali chodit a roku 1960 se vzali.

Tou dobou už Donna na plný úvazek pracovala v nemocnici ve městě Aurora, zatímco Gerald si našel zaměstnání v denverské centrále firmy Conoco, pro kterou pracoval jako auditor. Říkal, že tam za mizerný plat musel prosedět celý den v kóji u pracovního stolu a vést záznamy o stavu zásob nafty v Coloradu a sousedních státech. Zpočátku se od této nudné práce utíkal k večerním „voyeurským exkurzím“ po Auroře, kde si s Donnou pronajali byt ve třetím patře nedaleko nemocnice. Někdy vyrážel pěšky, jindy autem, a kroužil po sousedství, zejména kolem domů vytipovaných lidí, u kterých vypozoval, že většinou nezatahují závěsy ani se nijak jinak nebrání nepovolaným pohledům do vlastní ložnice. Před Donnou se s tím nikdy netajil.

„Už před svatbou jsem se jí přiznal, že jsem až posedlý zvědavostí, pokud jde o soukromí ostatních lidí, a že je rád pozoruju, když o tom nevědí,“ pověděl mi. „Přiznal jsem se jí, že mě to vzrušuje a dodává mi to pocit moci, a taky jsem jí řekl, že po světě chodí spousta podobných, jako jsem já.“ Podle něj se k tomu jeho nastávající manželka postavila chápavě. Rozhodně prý nebyla jeho doznáním šokovaná, k čemuž dodal:

„Možná to pro mě bylo snazší, protože byla zdravotní sestrou. Donna stejně jako většina ostatních sestřiček je velice otevřená a bez předsudků. Ve své práci už viděla všechno možné – smrt, nemoc, bolest, poruchy všeho druhu –, takže zdravotní sestru už jen tak něco nezaskočí. Aspoň tohle Donnu nezaskočilo.“

Nejenže nezaskočilo, dokonce ho několikrát na jeho voyeurských exkurzích doprovázela, a po jednom večeru, kdy společně pozorovali milostné přede hry a soulož, což ji přinejmenším zaujalo, ne-li vzrušilo, se ho zeptala: „Vedeš si nějaké poznámky o tom, co takhle vidíš?“ „Tak to mě ještě nikdy nenapadlo,“ odpověděl jí, a ona na to: „Možná by to bylo zajímavé.“ „Budu o tom uvažovat,“ řekl a zanedlouho si začal vést deník, který během sedmdesátých let nabyl rozsahu několika stovek stran. Většina poznámek se týkala toho, co viděl (někdy i společně s Donnou) od té doby, co společně zakoupili Manor House Motel na adrese 12700 East Colifax Avenue v Auroře.

„Už se blížíme k motelu,“ řekl Gerald Foos a dál jel po východní Colifax Avenue. Byla to bělošská čtvrť obývaná převážně dělnickou třídou, jednopatrová zástavba plná malých obchůdků a řadových domků, parkoviště karavanů, Burger King, autoopravna a stařícké kino, které Foosovi připomínalo jeden z jeho oblíbených filmů, *Poslední představení*. Colifax Avenue byla hlavní silniční tah městem, procházela jím od východu na západ. Zejména směrem dál do Denveru to byla notoricky známá vykřičená ulice, kterou *Playboy* kdysi označil za „jednu z nejdelších a nejhříšnějších ulic v celé Americe“.

Gerald tvrdil, že podél Colfax Avenue stojí na 250 motelů. Projeli jsme například kolem dvoupatrového Riviera Motelu, o jehož koupi Foos kdysi také uvažoval – přiznal se, že původně chodil do Rivieru jako šmírák, procházel se tam po chodnících a nakukoval do osvětlených oken pokojů v přízemí –, ale nakonec dal přednost jednopodlažnímu Manor House, protože ten měl sedlovou střechu zvedající se pod hřebenem skoro do výšky dvou metrů – dost vysoko, aby mohl podkrovím pohodlně procházet a prostřednictvím nenápadně maskovaných otvorů ve stropě pozorovat, co se děje dole v pokojích.

Zanedlouho tedy oslovil majitele Manor House, jakéhosi postaršího pána jménem Edward Green, kterému už moc nesloužilo zdraví, takže – jak Foos právem předpokládal – se myšlenice na prodej ani trochu nebránil. Foos se obratem stal majitelem motelu za pouhých 145 000 dolarů, ze kterých jako zálohu zaplatil asi 25 000 z dědictví po dědečkovi z otcovy strany a dalších 20 000 z prodeje domku v Auroře, který si s Donnou koupili během třetího roku jejich manželství.

„Donna nebyla zrovna nadšená z toho, že jsme se museli vzdát svého domečku a přestěhovat se do správcovského bytu v motelu,“ připustil, „ale já jí slíbil, že si koupíme nový dům, jakmile si to budeme moct dovolit. Taky jsme se dohodli, že se Donna nevzdá své práce zdravotní sestry, kterou nade všechno milovala, a neskončí na plný úvazek v recepci. Tehdy jsem zapojil její matku Violu a poprosil ji, aby nám s provozem přijela pomáhat. Donnin otec od rodiny utekl, ještě když byla malá holka. Byl to talentovaný muzikant a taky zručný truhlář, ale hodně pil. Poté co jsme se vzali, se u nás několikrát objevil

a tahal z ní peníze, které jí pak už nikdy nevrátil. Vzpomínám si, jak jednou přišel do našeho bytu ve třetím patře a Donna mu dala všechny peníze, které u sebe měla, něco přes padesát dolarů. Když odešel, vzal jsem si dalekohled a díval se z okna v tom třetím patře, jak přechází silnici a míří do nejbližšího obchodu s lihovinami.“

Foos na východní Colfax Avenue zpomalil, odbočil doprava na Scranton Street a pak zahrnul doleva na parkoviště před motelem Manor House, cihlovou budovou natřenou nazeleno s oranžovými vstupními dveřmi do každého z jejích jednadva-
ceti pokojů.

„Zdá se, že máme docela plno,“ zhodnotil Gerald po letmém pohledu z okénka, protože všechna parkovací stání vyznačená před oranžovými dveřmi byla obsazená. Sám zaparkoval u menší budovy, která k motelu těsně přiléhala; ta v sobě ukrývala dvě kanceláře, správcovský byt a ještě o kousek dál vzadu tři oddělené místnosti s oranžovými dveřmi označenými „22“, „23“ a „24“ – v každé z nich obytná část a malá kuchyňka.

Následoval jsem Foose, který mi nesl kufry, a v kanceláři nás uvítala jeho manželka Donna, drobná modrooká blondýna ve zdravotnickém stejnokroji. Poté co jsme se seznámili, řekla, že je zrovna na cestě na noční směnu do nemocnice, ale prý se moc těší, až se ráno uvidíme. Její matka Viola, šedovlasá žena s brýlemi, seděla za stolem a telefonovala; když jsme vstoupili, jenom se na mě usmála a mávla na pozdrav, a stejně tak nám mávla na rozloučenou, když jsme s Foosem zas odešli po úzkém dlážděném chodníčku k pokoji, kde mě ubytoval – bylo to číslo 24 na nejbzdálenějším konci menší budovy.

„Teď je to tady o hodně klidnější než dřív,“ řekl mi. „Ani jedno z našich dětí už tady nebydlí. Náš syn Mark je v prváku na Coloradské báňské a Dianne, která přišla na svět s vrozenou respirační poruchou, ani nemohla dostudovat střední a museli jsme ji dát na kliniku. Donna ji navštěvuje, kdykoli má volnou chvílku, a já za ní taky pravidelně chodím na návštěvy, většinou hned ráno.“

Foos se zastavil na prahu pokoje 24, odemkl dveře, zapnul vevnitř klimatizaci a složil má zavazadla vedle skříně.

„Co kdybyste si vybalil a trochu se tady zabydlel?“ navrhl mi. „Tak za hodinku se pro vás zastavím a půjdeme společně do zdejší nově otevřené restaurace, k Černému Angusovi. Potom se vrátíme a můžeme vyrazit na prohlídku podkroví.“